

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. június 26.
(csütörtök)

Horváth Géza

CSÜGGEDÉSTŐL HÁLAADÁSIG

Alapige: Zsolt. 77,1-14

Az éneklőmesternek, Jedútúnnak, Aszáf zsoltára.

Hangosan kiáltok Istenhez, Istenhez kiáltok, hogy figyeljen rám.

Nyomorúságom idején az Úrhoz folyamodom, kezem éjjel is kitárom feléje lankadatlanul, de lelkem nem tud megvigasztalódni.

Istenre gondolok, és csak sóhajtozom, róla elmélkedem, és elcsügged a lelkem. (Szela.)

Szemeimet nyitva tartod, szótlánul hánykolódom.

Gondolkozom a régi napokon, a hajdani esztendőkön.

Eszembe jutnak énekeim éjjelente, szívemben elmélkedem, és ezt kutatja lelkem:

Vajon végleg eltaszít az Úr, és nem tart tovább jóakarata?

Végképp elfogyott szeretete, érvénytelen lett ígérete nemzedékről nemzedékre?

Elfelejtette kegyelmét az Isten, vagy elnyomta irgalmát a harag? (Szela.)

Az az én bajom, gondoltam, hogy megváltozott a Felséges jóindulata.

Emlékezem az Úr tetteire, visszagondolok hajdani csodáira.

Végiggondolom minden tettetted, elmélkedem dolgaidon.

Szent a te utad, Istenem! Van-e oly nagy Isten, mint a mi Istenünk?

Imádkozzunk!

Édesatyánk! Hálás szívvel köszönjük ezt az estét. Jó nekünk itt lennünk a te hajlékodban, megszentelt falak között.

Köszönjük, hogy kinyithatjuk a Bibliát. Köszönjük, hogy elcsendesedhetünk. Áldunk, hogy bejöhettünk a világ zajából, a rohanásból, amelyen valóban elfáradunk testben, talán lélekben méginkább. Köszönjük, hogy imádságra is nyithatjuk a szánkat, felemelhetjük a kezünket. Áldunk, hogy segítségül hívhatunk téged.

Köszönjük ezt az alkalmat. Kérünk, nyisd meg igédet előttünk. Engedd, hogy hadd lássuk benne a te hatalmas isteni lényedet, hadd lássuk mögötte azt a sze-

CSÜGGEDÉSTŐL HÁLAADÁSIG

---

retetet, amellyel felénk vagy, azt a türelmet, irgalmat, nagyvonalúságot, amely csak téged jellemez, igazságos Istenünk. Hadd álljunk igéd fényébe, Szentleked tegye füleinket hallóvá, nyissa meg a szívünk szemeit úgy, ahogy vasárnap is hallottuk, a te nagyságod munkájának meglátására, hogy ne kicsinyes dolgokkal foglalkozunk, hanem mint a te megváltott drága néped tudjunk a menny felé sietni.

Kérünk, nyisd meg előttünk az igét, adj áldást belőle, üzenetet. Formáld az igehirdetőt is, Urunk, és engedd, hogy amit Pál apostol kért a gyülekezettől: a gyülekezet imádkozzon, adassék néki szó szájának megnyitásakor, hogy úgy hirdesse az igét, ahogy kell — az itt és most is valóság legyen.

Kérünk, ne szóljon igéd hiába.

Amen.

Igehirdetés

A bibliaolvasó kalauzunk szerint olvassuk a zsoltárok könyvét. Bizonyára többen ma kinyitottuk itt, a 77. zsoltárnál, amelyet az énekeskönyvből is szeretünk énekelni. Majd záróénekünk lesz: Az Istenhez az én szómat, emelém kiáltásomat. Hogy felkiálték hozzá, beszédem meghallgatá. A zsoltáríró bizonyosságot tesz arról, hogy mindennemű szükségemben reménységem csak az Isten.

Ha valaki ma reggel kinyitotta a Szentírást és elolvasta a mai szakaszt, akkor látta, hogy ennek a zsoltárnak a felirata úgy van a Bibliában: Csüggedéstől hálaadásig. Jó, ha figyelünk arra, hogy ilyenkor, amikor a kalauzunk egy zsoltárnak csak a felét írja ki, mint a mai zsoltárt is, hogy csak az első tíz vers volt kiírva, akkor mindenkit buzdítok, hogy nyugodtan olvassa tovább a zsoltárt, mert ha az első tíz verset olvassa, akkor csak azt lehetne felírni: csüggedéstől a még nagyobb csüggedésig. Ha a zsoltár olvasását folytatjuk, és tovább olvassuk (most csak az első tizennégy verset olvastam), akkor már igaz az: csüggedéstől a hálaadásig.

Valóban úgy kezdődik a zsoltár: nagy csüggéssel, nagy mélységgel egy szárnalmas ember képét, vagy mondhatjuk: egy szárnalomra méltó gyülekezet képét mutatja, és eljut oda, hogy gyönyörködik Isten nagyságában, szentségében és igazságában. Tehát nyugodtan olvassuk tovább az igét, mert ha nem, akkor csak addig jutunk, hogy a zsoltáríró csügged, maga alatt van, teljesen el van keseredve, nem látja a kiutat, de ha tovább olvassuk, akkor a szívünk megvidámodik. Akkor az egész lelki életünk megújul. Mert a zsoltáríró is ember, és olyan ember, aki eljut a csüggedéstől a hálaadásig. Mert Isten munkálkodik az életében, mert az Úristen megújító kegyelme végtelen, és a zsoltárírót is megújítja az ő drága hitében.

Ez a zsoltár arról szól, hogy ilyenek vagyunk mi emberek. Sőt azt mondja: ilyenek vagyunk mi, hívő emberek. Amikor megkérdezzük egymástól: hogy vagy? Vagy ahogy tegnap kérdeztem valakitől: hogy vagy lelkileg? Akkor sokszor kitérő válaszokat adunk. Olyan kánaáni nyelven mondjuk el: köszönöm, jobban, mint megérdemelném. Sokszor a hívő emberre is igaz, hogy nevetés közben fáj a szív, hordja a keresztjeit. Ott van a szívén a súlyos teher a gondok, problémák, nehézségek, kiúttalanság — és a zsoltárból erőt meríthetünk, hogy ilyenek, mint a zsoltárírók, nem voltak különbek. Ők is ugyanúgy elcsüggedtek, megfáradtak, megterheltek. Ők is ugyanúgy keresztet hordoztak. És jó látni azt az utat, amit bejártak, ahogy gondolkoztak, hogy mit tettek. Ezeket leírják, és a végén eljutnak a

hálaadásig, a magasztalásig, a dicséretig. Ahogy a 14. zsoltárban, ide jut el a zsoltáríró: ó, Isten a te utad szentséges. Kicsoda olyan Isten, mint az Isten?

Lehet, hogy ma este neked is erre van szükséged, hogy így újulj meg, mint a zsoltáríró. Lehet, hogy ma este a te életed is ilyen csüggedt élet valami miatt. És lehet, hogy te is panasz-zsoltárt mondanál, ahogy a zsoltárírók nagy része is panasz-zsoltárt is mondott. De nem ez a baj, hanem az a baj, ha nem jutunk el oda, hogy a hálaadó zsoltár, a hálaének, amit Lelke fakaszt, az soha ne haljon el ajkunkon.

Nézzük ennek az útját röviden. Milyen utat járt meg a zsoltáríró a csüggedéstől a hálaadásig, és milyen utat kell nekünk is megjárunk a mélységtől a magasságig, a bukástól a győzelemig. Milyen utat járunk be ahhoz, hogy egyre jobban, egyre erősebben tartsuk azt a kezet, amely soha nem enged el bennünket, mert örökkévaló szeretettel szeret, és kiterjesztette ránk az Ő irgalmasságát.

Az első, amit ebben a zsoltárban látunk, a csüggedésben, az az, hogy sokszor valóban a hívő embernek mélyre kell kerülnie ahhoz, hogy Isten a magaslatokon hordozza, nagyobb örömet és hálát adva a hívő embernek. Sokszor valóban mélyre kell kerülnünk ahhoz, hogy onnan kikerülve, szabadulást véve még nagyobb legyen az örömünk, nagyobb legyen a hálánk, és még nagyobb legyen a szabadító Istenbe vetett hitünk.

Nem az a tragédia, hogy elfáradunk, hogy elcsüggedünk, hogy panaszkodunk, hanem az a tragédia, ha ebből nem kerülünk ki, ha ezt nem tudjuk magunk mögött hagyni, ha ebből nem szabadít ki a mi felséges, hatalmas Istenünk.

Igen, a nyomorúság a zsoltárírónak mégsem zárta be a száját. Ez a csodálatos ebben a zsoltárban, hogy a zsoltáríró nem jut el addig, hogy az Istentől elfordul, hanem pontosan Isten felé fordul. Vagyis neki a nagy nyomorúság sem zárta be a száját. Nem vette el az imádságát, a bizalmát, hanem azt mondja: szavamat Istenhez emelem és kiáltok. Szavamat Istenhez emelem, hogy figyelmezzon rám. — Mint a kisgyermek, aki meghúzogatja az édesanyja szoknyáját, hogy figyeljen rá, mit akar mondani. Mint az a kisgyermek, aki szereti az édesanyját és hozzá megy, hogy figyeljen rá, mert ő valami fontosat akar mondani.

Csoda az, ha a zsoltáríróval mi is vallhatjuk, hogy igen, mélyre kerülhetek, elcsüggedhetek, összejöhetnek a dolgok, összecsaphatnak a hullámok a fejem felett, de nem kerülhetek olyan mélyre, hogy Istentől elforduljak. Nem kerülhetek olyan mélyre, hogy ne tudjak kiáltani, mert a legmélyebb veremből is lehet, sőt szabad kiáltani azért, mert erre biztatásunk van. A meghallgattatás felől pedig ígéretünk van. A mi Urunk azt mondja: ha kiált hozzám, én megfelelek. Biztat bennünket, hogy a nagy mélységből szüntelen hozzá kiáltunk.

A zsoltárírónak az a jó, és az a csoda, hogy a csüggedés nem hallgattatja el az imádságait. Lehet, hogy ez az imádság csak vergődés. Lehet, hogy ez az imádság csak olyan, mint a kismadár, amelyik a földön hentereg, próbál repülni. Lehet, hogy ez az imádság csak egy nyögés, jelzés — de milyen csodálatos, hogy mégis imádság. Honnan tudjuk, hogy imádság? Onnan, hogy hit hatja át ennek az imádságnak a szavait.

Figyeljünk a versre: „Szavamat Istenhez emelem, hogy figyelmezzon rám.” Az a jó, hogy a zsoltáríró a mélységben, a nyomorúságban nem vesztette el a hitét, a

CSÜGGEDÉSTŐL HÁLAADÁSIG

---

reménységét, és tudja, hogy Isten figyelmezni fog rá. Nem tudja hogyan, nem tudja mikor, sok mindent nem tud – de azt tudja, hogy ha kiált, akkor Isten figyelmeztet arra.

Ez a hit. Tudja a zsoltáríró, hogy kiáltását meghallja az Úr és figyelmeztet arra, mert bízik az ígéletben. Isten megmondta: szemei az igazakon vannak és fülei azoknak kiáltásán. Nem veszi el a hitét, mert nekünk igenis lehet kiáltani. Nekünk igenis kell kiáltani. — A zsoltáríró Istenhez kiált. Ez az ő hite. Vagyis ezzel kifejezi azt, hogy ebben a helyzetben rajtad kívül, Uram, senki nem tud segíteni. Nem azt mondja a zsoltáríró, hogy megyek a szomszédba, mert a szomszéd ember tud rajtam segíteni. Nem azt mondja, hogy elmegyek a bírákhoz, mert ők bölcssek és okosak, hanem azt mondja a versben: „Szavamat Istenhez emelem.” Mert tudja, hogy ott kell keresni, ahol van, ahol talál. Tudja, hogy ott kell zörgetni, ahol megnyitják. Ott érdemes előtárni a panaszt, ahol arra érzékenyek. Tudja, hogy semmilyen más fórum nincs, csak egyedül az Úristen.

Nem veszi el tehát hitét, hanem azt mondja: „nyomorúságom idején az Urat keresem, kezem feltartom éjjel szüntelenül.” Nem azt mondja: Istennek is elmondom, hanem azt mondja: szüntelenül csak neki. Kitartóan tud imádkozni a zsoltáros. És az Isten ígéje nem erre int bennünket, nem erre figyelmeztet bennünket, hogy az imádságban kitartóak legyünk? Ó milyen jó, hogy követhetjük ennek a zsoltárírónak, Aszáfnak a hitét, az ő csodálatos reménységét. Nem kételkedik.

Nem felejttem el azt az asszonyt, akinek a férjét elvitték a háborúba és hosszú évekig nem tudott róla semmit. A többiek folyton mondták: ó, nem fog visszajönni, biztosan meghalt, vagy fogságban van. Nem tudsz róla semmit. Teltek az évek, egyik a másik után. Nehéz körülmények között nevelte a gyerekeit, nagy szegénységben éltek. Mégis Isten nagy szeretettel gondoskodott róluk. A szomszédok folyton duruzsolták neki: kezdj új életet, menj férjhez, hiszen a te férjed már nem fog visszajönni. Azt mondta nekem egyszer: sokszor valóban meginogtam, de ellenálltam és azt mondtam: nem, várok, mert a férjem haza fog jönni. Sok év után csontsoványan, meggyötörve, alig felismerhetően megjelent az ajtóban a férj. Érdemes volt várni. Utána Isten adott még nekik gyermekeket, hosszú éveket, amit együtt tölthettek. Az asszony elmondta: érdemes volt várni.

Igen, a hívő ember is, amikor azt mondja a zsoltár: várjad az Urat, akkor vegyük tudomásul, hogy ilyen a mi Urunk is. Lehet, hogy késik, de te bízzál benne. Lehet, hogy nem azonnal jön, lehet, hogy eltelnek hetek, hónapok, évek is talán, de nála ezer esztendő annyi, mint egy nap, és mint egy őrjárásnyi idő éjjel. De ne feledd el: jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig. Mert ha így vársz, akkor egyszer csak megjelenik a te Urad, jön a te Istened, az egeken száguld segítségére, ahogy az ige mondja egy másik helyen.

Eszembe jutott egy kedves lelkipásztor testvérünk, akit ismertek. Erdélyi lelkész és szolgált itt. Elmondta, hogy 200 évvel ezelőtt egy kastély tulajdonosa imádkozott azért, hogy valamikor az ő kastélyában Istennek hajléka legyen, lelki munka folyjon. És most, 200 év múlva egy mentőmissziónak a székhelye. Aztán humorral is mondtá: imádkozzatok nyugodtan, lehet, hogy 200 évet kell várni arra, hogy beteljesedjen, de könnyörgött valaki azért, hogy az ő háza, kastélya, lakóhelye egyszer majd az Úr hajléka legyen.

Egyszer csak a zsoltáríró életében megjelenik az Úr, a hatalmas szabadító Isten, az Ő erős karjával, az Ő szavaival, simogatásával, könnyet letörlő szeretetével. Van-e ettől nagyobb? És a zsoltáríró, aki úgy kezdi: nincs vigasztalás, nem találok vigasztalást, egyszer csak elkezdi dicsőíteni Isten nagyságát, szentségét és igazságát. — Úgy lehet mondani: megvigasztalódott.

Igen, lehetnek az életünknek ilyen területei, ilyen mélységei, amikor megkérdezzük azt, hogy vajon Isten visszavonta az Ő szeretetét. Amikor kétségek támadnak a szívünkben: vajon elhagyott minket Isten? Ahogy a vándorló nép is, ahogy sokan is megjegyzték a Szentírásban: vajon ügyünkkel nem gondol Istenünk? És mindig jött a válasz: „Én terólad el nem feledkezem.” Hogy gondolhatsz ilyet, hogy mondhatod ezt?

Amikor Gedeon elcsügged, és egyszer csak feltör a szívéből, nagy mélységből a vád: ha velünk van az Úr, akkor miért ért minket mindez? Ha velünk van az Úr, ahogy atyáink tanították, hogy velünk van az Úr, ahogy mi is azért néha-néha megtapasztaltuk, akkor miért jönnek az idegenek? Miért viszik el a gabonát, miért nem hagynak nekünk kenyeret? Miért ért minket mindez? — És ott a válasz, mert a Bibliában az a csodálatos, hogy az ilyen embert, aki olyan nagy mélységbe kerül, akinek a szívében ott van a kételkedés, akinek az életéből feltör talán még a vád is, az Úr szeretete nem hagyja válasz nélkül. Ha kiált hozzám, én megfelelek neki.

Nézzük tovább ezt az utat, mert tulajdonképpen a mi nagy ellenségünk, a Sátán, diadalittasan szemléli ezt az állapotot, és ünnepel, amikor a hívő ilyen állapotba kerül, így vergődik Isten gyermekeként, mert ez mindig azt jelenti, hogy sikerült neki elhomályosítani a szabadítást, az Isten erejét, hatalmát, tervét, gondviselését. Sikerül neki elhomályosítani Jézus Krisztusnak a keresztyét, a húsvéti nyitott sír titkát.

Mit tesz a zsoltáríró? Két dolgot emelek ki, mint a következő lépését ennek a folyamatnak, amelyet úgy nevezhetünk: csüggedéstől hálaadásig.

Az első: elkezd elmélkedni a régi napokról, a hajdankor éveiről. „Megemlékezem éjjel az én énekeimről. Szívemben elgondolom, és azt kutatja lelkem.” És mit olvasunk ezután? Ezzel nem jut semmire. Azt olvassuk: miután emlékezik az ő énekeiről, a hajdan volt énekeiről, ezzel a zsoltáros nem jut semmire. Nem emelkedik ki a gödörből, nem jön ki a mélységből. Ugyanabban az állapotban marad. Sok jóindulat, sok jó szándék. Azt mondja: kiáltok, megemlékezem az énekeimről. Valamikor valószínű ezekkel az énekekkel dicsérte az Urat, és magasztalta az atyák Istenét. Azt mondja: megemlékezem az én énekeimről. Itt ezen van a hangsúly, hogy az ő énekeiről emlékezik. Ezért nem jut semmire. Nem juthat előbbre.

Amikor aztán a következő versekben azt olvassuk (és ezért kell a napi igét sokszor folytatni és elolvasni a következő szakaszt is, hol történik a változás, hol történik a felemelkedés, hol kezdődik a léleknek a szárnyalása): „Megemlékezem az Úrnak cselekedeteiről, sőt megemlékezem hajdani csodáidról.” (12. vers).

Ekkor kezd kifelé menni a gödörből. Amikor nem az ő énekeire emlékszik. Nem arra emlékszik, hogy vele mi történt a régmúltban, hanem azt mondja: elkezd gondolkodni Isten csodáiról és cselekedeteiről. Így jut el a hálaadásig. Higgyük el, hogy csak erről érdemes elmélkedni. Csak erről érdemes gondolkodni. Nem

arról, hogy mi volt velem, hanem arról, ki volt velem? Ki volt az én szabadító Istenem. Hajdani tetteiről, valamikori csodáiról. Ha ezt előszámláljuk, ha ez a könyörgésünk alapja, akkor bizton mondhatjuk: nem marad el a szabadulás öröme. A helyreállítatásnak a boldogsága.

Igen, ez mindig elég arra, hogy felülkerekedjünk minden szomorúságunkon. Hogy belekapaszzkodjunk Isten ígéreteibe: hogy a hegyek eltávozhatnak, a halmok megrendülhetnek, de az Ő velünk kötött szövetsége meg nem inog és meg nem rendül. Hogy Isten hogyan váltotta be az Ő hatalmas üdvtervét, hogy mit tett Ő értem.

Eszembe jut sokszor az a kedves ének: Elmondom én, hogy mit tett Ő értem. Ha előszámlálnád, hogy mit tett Ő, azt a hatalmas isteni jószágot, szeretetet, irgalmat, amivel nemzedékről nemzedékre hordozta népét, ó milyen erőt tudnánk méríteni. Milyen hatalmas bizalom gyűlne a szívünkben, megerősödnénk a hitben. Abban, hogy Ő nem változik meg.

Amikor Aszáf el volt csüggedve, akkor mi volt a panasza? Az, hogy Isten talán megváltozott. A zsoltárban több vers szól erről. Nem olyan már a jószága, nem olyan a jóindulata, az ereje. Amikor elszámlálja tetteit, akkor egyszer csak felragyog előtte: nála nincs változás vagy változásnak árnyéka. Ő úgy szól ma is, ahogy régente szólt. Mert nem változik (énekeljük a 167. dicséretben). A Zsidók 13,8: Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, nincs változás. Nem állt ki mögülem, nem hagyott ott. Nem mondta: menj egyedül, hanem azóta is hordoz engem ölében, és az Ő karjain az én Mesterem. Csak én gondolom úgy, hogy nem gondol velem, hogy elhagyott.

Ma este kapaszkodjunk bele, hogy a szabadulás örömét Isten így adja vissza nekünk. A szabadulás örömeivel meglátogat, és új erőt ad nekünk. Nem az a baj, ha panasz-énekeink vannak, hanem az a baj, ha nem követi magasztaló ének. Nem tudom, ma este milyen lelki állapotban vagy, örvendező hálaének hagyja el az ajkadat, vagy panasz-zsoltár? Vagy kérdéseid vannak, vagy megválaszolatlanul van valami az életedben: Nem érted, hogy miért ért bennünket mindez, ha velünk van az Isten.

Egyet tudok: nem változik az Isten. Szövetsége meg nem rendül. Amit megígért, betartja, beváltja, mert állja a szavát. Az a zsoltáros majdnem eljut oda, hogy Isten hazug. Így lehet keményen lefordítani: hazudott nekem az Isten. Ez a legnagyobb mélység, mikor valaki eddig jut. Az a legnagyobb magasság, amikor valaki egészen bizonyos, hogy az én Megváltóm él, és Ő a jövőm, a megoldásom, az erőm és Ő az énekem. És el tudja mondani: erőm és énekem az Úr. Szabadítómmá lett nekem az én Istenem.

Hozzon ki téged a csüggedésből, reménytelenségből, a közönyből, az unottságból. Ő annyi mindenből kellene kihozni az Ő népét, gyermekeit. Állítsa újból sziklára lábadat, és soha ne feledd: Rá mindig számíthatsz.

Gyerekkoromban, hétéves koromban, kaptam egy kedves verset Berekfürdőn. Arról szólt a vers, amikor Jézus Krisztus a homokba ír. A támadásokat, a meg nem értést a homokba írjad. A vers utolsó szakasza arról szólt: de biztosan számíthatsz az Úrra, ezt márványba vésd, ne írd a porba. Hétévesen megjegyeztem ezt a versszakot.

Adja meg az Úr, hogy mindig legyen szemünk és bölcsességünk, hogy mit kell a porba írni, amit a szél elfújhat, a víz elvihet, mint amikor a gyerekek építenek valamit a vízparton és jön egy hullám, és elviszi az egészet. Hadd vigye. De azt, hogy biztosan számíthatunk a mi szabadító Istenünkre, ezt márványba véssük. Meg jó lenne, ha a szívünk hústáblájára. Azt mondja a Római levélben az ige: „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?” Bethlen Gábor fejedelem hozzátette: senki, bizonytalanság senki. — Ez legyen ma este a te hited, élő reménységed, örömed, szabadításod. „Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem?”

Imádkozzunk!

Édesatyánk! Hálás szívvel köszönjük ezt az ígét. Köszönjük, hogy ilyen emberek is vannak az igében, mint a zsoltáros, akinek emberi vonásai, csüggedései, reményvesztettsége annyira ismerős nekünk.

Urunk, olyan jó, hogy láthatjuk és érezhetjük belőle, hogy ebből az állapotból hogyan hoztad ki. Hogy ki lehet jönni, nem kell elveszni, mert te megtartod a tieidet.

Köszönjük, hogy mindig számíthatunk rád.

Kérünk azokért, akik csüggedeznek, csüggedtek, megfáradtak, akiknek szívében kétségek vannak. Aki lehet, hogy ideig-óráig nem látják az áldást — ahogy ők mondják: a sikert —, akiknek úgy látszik, megáll minden, elakad életük szekere. Úgy gondolják, hogy a kátyúból nincs aki kihúzza.

Köszönjük, hogy a zsoltárból tudjuk, hogy elakad ugyan életünk szekere, de van, aki kihúzza. Van, aki lehajolt hozzánk a Golgota keresztjén. Van, akinek alatt vannak örökkévaló karjai. Akiről azt mondja az ige: Nem olyan rövid az Úr keze, hogy meg szabadíthatna, és nem olyan süket a füle, hogy meg ne hallgathatna. Ó, hajoljon le hozzánk egyenként ez a golgotai szeretet. Öleljen át, emeljen magához, forrósítson át, hogy újból hadd szeressünk hőn és igazán.

Könyörülj meg ezért Urunk, rajtunk is. Könyörülj meg azokon, akik még nem jöttek ki ebből az állapotból, akik még nem jutottak el a hálaadásig, a magasztalásig, a dicsérő énekig.

Könyörgünk hozzád betegeinkért, gyászolókéért. Akik valóban úgy érzik, hogy ilyen állapotba jutottak, mint a zsoltáríró.

Fogadd el hálánkat minden jótéteményedért, Urunk. Köszönjük a kegyelmed, amely naponta felénk hajol. Köszönjük, hogy megáldod és megsegíted a vizsgázókat, az érettségizőket.

Kérünk azokért, akik pihennek már. Őrizd meg őket. Imádkozunk a Nesz mélyen lévőkéért. Adj újjászületéseket, megújulásokat ezen a héten. Új látásokat, Urunk, hogy menjenek erőről erőre, győzelemről győzelemre a tieid, míg hozzád jutnak a Sionra.

Áldd meg szeretteinket a közelben vagy távol. Kérünk, hogy minden gondunkat és minden dolgunkat bírd, forgassad, kezeink munkáit igazgassad.

Kérünk, hallgassd meg azt is, amit most csendes imádságban kérünk.

Ámen.

77. ZSOLTÁR

Jelen, múlt és jövő.

Bourgeois L., Strasbourg, 1545.

Az Is- ten- hez az én szó- mat,
E- me- lém ki- ál- tá- so- mat;
Hogy fel- ki- ál- ték hoz- zá,
Be- szé- dem meg- hall- ga- tá.
Min- den- né- mű szük- sé- gem- ben
Re- mény- sé- gem csak az Is- ten;
Éj- jel ke- zem fel- tar- tom,
Az ég- re hoz- zá nyuj- tom.

2. Lelkem nagy bánatba esett, *:/*: Minden vigasztalást megvet, Az Isten rettent engem, Ha róla emlékezem. Noha Istennek szívemben *:/*: Panaszlok nagy ínségemben, Lelkem mégsem találhat Semmiben nyugodalmat.

(...)

7. De meggondolám ismétlen, *:/*: Miket míveltél régenten: A te nagy csudáidat, Miket sok ember látott. Csudáidról gondolkodva, *:/*: Miket láték dolgaidba', Elmélkedém erősen, Végre szólék ekképen:

8. Ó, erős és kegyes Isten, *:/*: Szent vagy cselekedetidben, És sehol senki nincsen Hozzád hasonló Isten. Csuda, Isten, a te dolgod, *:/*: Amint gyakran megmutatod, Minden népek jól látják Nagy voltát hatalmadnak.